Aanvullende reactie op verweer mw. De Ruiter

Pagina 1, alinea 2: de responsepercentage is onvoldoende zoals in het hoorgesprek en bijbehorende referentie is aangegeven. Ter aanvulling verwijs ik naar de stellingen van Jelte Wicherts (zie bijlage maandblad 'De psycholoog', maandblad Nederlands Instituut voor psychologen, jaargang 53, nr 3, maart 2018): De methoden in sociale en gedragswetenschappen zijn onrustbarend mild. 'Methodologisch meedogenloos onderzoek is goed onderzoek. Methodes die de onderzoekshypothese ontegenzeglijk ondersteunen als deze waar is (wat niet kan met een response van slechts 10%), en laten geen spaan heel van de hypothese als deze onhoudbaar blijkt. Hij beschrijft slecht onderzoek. Het manipuleren van data, en ook het selectief gebruiken van bronnen en een lage response dat is onwetenschappelijk en niet ethisch en geeft aan dat de hypothese niet empirisch kan worden aangetoond. Dit geldt in mijn optiek zeker ook voor het onderzoek van mw. De Ruiter.

Pagina 5, alinea 1: het verzoek van mw. De Ruiter om onderzoek te doen naar de signalen van ouderverstoting is niet nodig omdat kwantitatief en kwalitatief onderzoek heeft aangetoond wat de signalen zijn. Hiervoor heb ik in de klachtbrief verwezen naar het artikel van Amy Baker en William Burnet uit 2013. Daarnaast citeert mw. De Ruiter na mijn referentie aan dit artikel zelf Kelly & Johnston (zie pagina 6, alinea 1 van haar verweer) die ook signalen van ouderverstoting weergeven. Mw. De Ruiter doet alsof er onvoldoende wetenschappelijk bewijs is van ouderverstoting terwijl ze aan de andere kant verwijst naar dr. R. Gardner en Kyle & Johnston, wat verwarring schept. Dit lijkt haar doel te zijn.

Pagina 5, alinea 3: mw. De Ruiter schijnt het maatschappelijke probleem van ouderverstoting te willen bagatelliseren, want ze geeft Warshaks schatting van 2-4% (2015) weer. Dat dit jaarlijks tot 40.000 kinderslachtoffers leidt geeft ze dan niet weer. Op z'n minst merkwaardig dat in hetzelfde artikel staat dat rechters in deze casussen ouderverstoting niet erkennen. *"More than 2,700 cases involving claims of children's alienation from a parent were identified in a survey of North American cases published between 1985 and 2011. Yet the published case law fails to reflect the true incidence of the problem."*

Pagina 5, alinea 5: Helaas is het rechtssysteem onrechtvaardig en niet-integer. Het biedt rechters de ruimte om de wet (EVRM, IVRK, jeugdwet art. 3 - waarheidsvinding) te negeren en wetenschappelijk onderzoek zoals hierboven vermeld alsmede wetenschappelijk onderzoek van dr. Warshak (zie bijlage: Consensus Report) waarin de schade voor het kind en zijn/haar ontwikkeling en het belang van de gelijkwaardige rol van beide ouders worden weergegeven te negeren. Vanuit juridisch en psychologisch perspectief is helder beschreven wat het zwaarwegende belang van het kind is. Niettemin doen rechters uitspraken die hiermee conflicteren. Door te verwijzen naar een casus tracht mw. De Ruiter de ontkenning van ouderverstoting te rechtvaardigen. Tevens blijkt mw. De Ruiter selectief aan dr. Warshak te refereren.

Pagina 7, alinea 2: de stelling dat de politie niet aan feitenonderzoek doet is niet juist. Dat is de politie verplicht. Beschuldigingen van mishandeling vallen onder het strafrecht. Uit het rapport van het LEBZ blijkt dat in scheidingscontext vijfennegentig procent niet waar is. Op verzoek van de commissie heb ik gezocht naar meta-analyses. Zoals in het hoorgesprek aangegeven waren deze meta-analyses onderdeel van het onderzoek van dr. Edward Kruk. Hieruit blijkt het volgende:

1. In de minderheid van de gezinnen komt huiselijk geweld voor. Meestal worden vaders als dader betitel, zo ook door mw. De Ruiter, maar uit de meest recente meta-analyses dit niet te kloppen, zoals blijkt het onderstaande citaat uit het rapport van dr. Edward Kruk.

   "The most recent meta-analytic review of family violence research (Fiebert, 2004), which examined 155 scholarly investigations, 126 empirical studies and 29 reviews or analyses, concluded that women and men perpetrate and receive abuse at comparable levels. Earlier studies, such as Archer's (2002 and 2000) meta-analytic reviews, found that women are slightly more likely than men to use aggression toward their heterosexual partners, and slightly more likely to be injured by their male partners. "

2. Uit Amerikaanse en Canadese meta-analyses laten zien dat in de minderheid van de gezinnen huiselijk geweld plaatsvindt. Dit betekent dat huiselijk geweld in minderheid de reden is dat de ouders gaan scheiden. Mw. De Ruiter beweert dat huiselijk geweld meestal de reden is en dat de vader meestal de dader is. Deze bewering is in strijd met de genoemde meta-analyses, zoals uit het onderstaande citaat blijkt. Bovendien heeft dr. Kruk op basis van meta-analyses geconcludeerd dat het huiselijk geweld toeneemt als één van de ouders geen rol krijgt in opvoeding van de kinderen. Andersom klopt ook: als sprake is van gelijkwaardig ouderschap neemt het huiselijk geweld na verloop van tijd af.

   "Data from the U.S. National family Violence Survey, reported by Stets and Straus (1992), showed that 28.6 per cent of married couples were female violent (with a non-violent male) and 48.2 per cent were mutually abusive physically. Canadian data show similar patterns. According to Statistics Canada (2004) and the Canadian Centre for Justice Statistics (2000), in a national sample, 8 per cent of women and 7 per cent of men reported abuse by their intimate partners."

   De oorzaak van de discrepantie tussen meta-analyses en studies die vrouwen als slachtoffer van geweld presenteren ligt volgens literatuurstudie dat beschuldigingen van vermeend geweld op vrouwen uit 'blijf van mijn lijfhuizen' worden geprojecteerd op de algehele mannenpopulatie, zoals blijkt uit het onderstaande citaat.

   "The discrepancy between meta-analytic findings and studies that report that women are disproportionately the victims of severe violence is striking. Dutton (2005) offers this explanation: almost without exception, the research literature upon which many investigators found their assertions is based on samples drawn from battered women's shelters or from treatment groups for men who batter, and then generalized to the general population."

   De scheiding leidt in vele gevallen niet tot het einde van de echtelijke conflicten maar versterkt het. Onderzoek wijst uit dat kinderen in post-scheiding relaties zich het beste ontwikkelen als ze een betekenisvolle relatie met beide ouders kunnen onderhouden. Dit geeft in mijn optiek al aan dat huiselijk geweld niet de belangrijkste oorzaak van de scheiding kan zijn want geweld zou een contra-indicatie voor één van de ouders betekenen.

   "children are at greater risk of emotional damage than in less contentious circumstances; in many cases, divorce does not end marital conflict, but exacerbates it."

   "Research is clear that children fare best in post-separation relationships in which they maintain meaningful routine parental relationships with both of their parents beyond the constraints of a "visiting" or "access" relationship, in which they are shielded from destructive parental conflict, and in which they are protected, to the highest degree possible, from a marked decline in their standard of living. Contrary to current practice and dominant socio-legal discourse in Canada,

when parents disagree over the living arrangements of their children after separation, new evidence suggests that these conditions are best achieved by means of a legal shared parental responsibility presumption, defined as children spending at least 40 per cent of their time with each parent, rebuttable only when a child is in need of protection from a parent. The current framework of sole physical custody in contested cases is associated with high rates of father (and sometimes mother) absence, increased inter-parental conflict, and a marked reduction in children's standard of living."

Uit de Bauserman meta-analyses blijkt dat de conflicten tussen de ouders afneemt als sprake is van de uitvoering van een gedeelde ouderlijke verantwoordelijkheid. De conflicten nemen toe als de kinderen aan één van de ouders wordt toegewezen. Hoe minder een ouder wordt bedreigt door het verlies van zijn/haar kind des te minder leidt dit tot geweld. Dit geeft ook aan dat huiselijk geweld meestal een verband heeft met de scheiding en niet de reden is van de scheiding zoals mw. De Ruiter suggereert.

"Inter-parental conflict decreases over time in shared custody arrangements, and increases in sole custody arrangements. Inter-parental cooperation increases over time in shared custody arrangements, and decreases in sole custody arrangements. One of the key findings of the Bauserman meta-analysis was the unexpected pattern of decreasing parental conflict in joint custody families and the increase of conflict over time in sole custody families. The less a parent feels threatened by the loss of her or his child and the parental role, the less the likelihood of subsequent violence."

Het is niet ongewoon dat valse of overdreven beschuldigingen van misbruik worden geuit in "hoog-conflict" scheidingen, zoals blijkt uit de onderstaande citaat. Dit conflicteert met de stellingen van mw. De Ruiter die stelde dat slechts negen procent van de beschuldigingen in scheidingscontext niet waar zijn.

"family violence is a serious criminal matter and must be treated as such, and a criminal conviction of assault against a spouse, or a finding that a child is in need of protection from a parent, may be sufficient to deny joint custody. An unproven allegation of abuse, however, even in the context of a "high-conflict" divorce, is not. And it is not uncommon for spouses in high-conflict separations to make false or exaggerated allegations of abuse (Bala, Jaffe, and Crooks, 2007)."

Pagina 7, alinea 3: wie het onderzoek van dr. Kruk heeft uitgegeven was voor mij onduidelijk. De vermelding van University of British Columbia i.p.v. FIRA is een misverstand maar dit moet niet groter worden gemaakt dan het is. De inhoud is er niet anders om en ik ben de klager en niet de beklaagde; het gaat immers om de niet-integere handelswijze van mw. De Ruiter. De conclusies van dr. Kruk zijn onder meer genomen op basis van meta-analyses. Mw. De Ruiter heeft deze analyses niet meegenomen in haar onderzoek en zijn zelfs tegenstrijdig aan de resultaten van deze meta-analyses.